

COLOFON

Amsterdamse Studenten Alpen Club (ASAC)
Science Park 306,
1098 XH Amsterdam

Bestuur: bestuur@asac.nl

Website: www.asac.nl

Voorzitter: voorzitter@asac.nl

Commissies: vicevoorzitter@asac.nl

Geldzaken: penningmeester@asac.nl

Adreswijzigingen: secretaris@asac.nl

Materiaalhuur: materiaal@asac.nl

Adverteren: prcommissaris@asac.nl

Klimweekenden: weekend@asac.nl

Layout: Jolijn ten Harkel & Anna Jopp

Omslag: Anna Jopp

INHOUD

ASAC lied	5
Het 95e bestuur	6
Voorwoord	8
Woord van de voorzitter	9
Woord van de penningmeester	11
Woord van de weco	13
Woord van de matco	17
Woord van de perco	20
Woord van de secretaris	22
Woord van het 96e bestuur	25
Nieuw ASAC record	30
De bergen en het weer	32
Fileklimmen en het nut van vroeg opstaan	34
Slow and steady wins the race	37
Terugblik	46
Ook de ASAC verandert	61
Bestuursweekend	63
Rocksteady - Retro	65
BBB - Retro	67
Happen Trappen'20 / "bbq in Oktober" - Retro	69
CryptIEssch RUUDsel	72

QR020	76
Een regenachtige Dinsdag	80
Klimles van Bas en de Nieuwe Bas in Osdorp	82
Klimmen in Venlo	84
ASAC beklimt de Monte Cervino	88
Een virtueel lustrumjaar	90
The Spaghetti Tour Manifesto, part II	94
Toch nog een ASAC week	101
Jaa, nog meer ASAC week!	103
Bedankjes	106

ASAC Lied

Klim hoog,
ASAC klim hoog
en zeg ons wat je ziet
klim hoog, ASAC klim hoog
iets mooiers is er niet

Bergen, rotsen, sneeuw
en de zon in je gezicht
vrijheid dichterbij dan ooit tevoren
hier zijn wij als een koning op de rots
kijk ons gaan,
we klimmen hoog en zingen door

Drink bier,
ASAC drink bier
en zuip je kierewiet
drink bier, ASAC drink bier
iets mooiers is er niet

Het 95^e bestuur

Voorzitter:

Tijmen Menist

Penningmeester:

Liza Roelofsen

Secretaris:

Jolijn ten Harkel

Weekendcommissaris:

Nenna Lehtonen

Materiaalcommissaris:

Gemmy Wiskerke

PR-commissaris:

Milton van Putten

"FROM THE CHALK..."

...WE WILL RISE!"

VOORWOORD

Lieve Leden,

Normaal gesproken kan je in de almanak genieten van alle hoogtepunten van het afgelopen jaar. Dat liep dit jaar allemaal even wat anders, maar... hier mogen wij dan toch de almanak presenteren van dit lustrum coronajaar. Het was soms een beetje een uitdaging (lees: hele grote uitdaging) om toch wat leuke dingen voor jullie te verzamelen, maar met soms een klein duwtje in de rug hebben alle schrijvers van de ASAC hun best voor jullie gedaan.

Wij hopen dat jullie genieten van alle mooie verhalen en zin krijgen om komend jaar nog meer van deze schrijfwaardige momenten te gaan beleven. Ik durf met grote zekerheid te zeggen dat degene die volgend jaar de convo in elkaar gaat zetten heel erg blij wordt van mensen die helemaal uit zichzelf een stukje willen schrijven, dus haal je pen uit de kast en doe er wat leuks mee!

*Liefs Jolijn,
Namens het hele 95e bestuur.*

Woord van de voorzitter

Tijmen Menist

Goedemorgen allerliefste ASAC'ers,

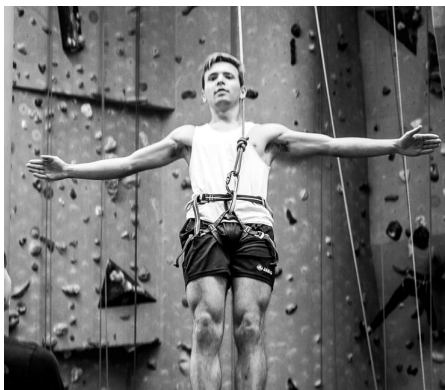
Afgelopen jaar heb ik de eer gehad om voorzitter te mogen spelen bij de ASAC. Ik heb ontzettend genoten van de sfeer die dat met zich mee brengt. De ziel van de ASAC is niet alleen zichtbaar als lid, maar ook als bestuur is de chaotische sfeer bijna tastbaar. Het buiten houden van meetings wordt als de normaalste zaak van de wereld beschouwd en zelfs een dies in de kou en regen wordt als een goed plan gezien. Mensen blind rondjes laten lopen in een speeltuin is een best leuke middag activiteit al heb ik zelf alleen aan de observerende kant gestaan. Verder is het ontzettend leuk om de plannen van bestuursgenoten te zien uitbloeien naar geweldige activiteiten. Als ik terugdenk aan het highlinen en balkonspringen wordt ik als een kind zo blij.

Afgelopen jaar heb ik me natuurlijk ook met serieuzere dingen bezig gehouden. Ik heb contacten opgebouwd bij de NKBV, de klimhallen en de NSAC. Een van de dingen die mij opgevalen zijn, in deze andere wereld die ik als lid niet

kende, is dat ASAC'ers overal blijven hangen. Er zijn ontzettend veel mensen die bij de NKBV werken die oud-ASAC'er zijn. Ook zijn ontzettend veel klimhal eigenaren oud-ASAC'er of kennen ze mensen die bij de ASAC hebben gezeten. En er zijn niet alleen oud-ASAC'ers. Er zijn ook een hele hoop pubers die staan te popelen om ASAC-lid te worden en in de voetsporen van hun ouders te treden. Dit vond ik een ontzettend leuk fenomeen en wie weet behoor ik er straks zelf toe.

Het ontdekken van deze twee kanten van de ASAC die tot nu toe onbekend waren zijn een fantastische ervaring geweest waar ik ontzettend veel van geleerd heb. Ik zou iedereen aan willen raden om dit ook te doen, maar geen zorgen als gewoon lid is er ook genoeg te beleven.

Klim ze,
Tijmen

Woord van de penningmeester

Liza Roelofsen

Lieve ASAC'ers,

Wat was het een jaar. Helaas niet het jaar waar ik op gehoopt had, met oneindige gezelligheid, Diessen, weekenden in

overvloed en meetings in persoon. Dat hebben we helaas moeten missen. Maar nog steeds ben ik ontzettend blij dat ik jullie penningmeester mocht zijn voor een jaar, ik heb er zeker van geleerd en ook een geweldige huisgenoot uit gekregen (die nu helaas wel weer weggaat :().

Gelukkig heeft het op ons bestuursweekend en op besturenweekend niet ontbroken aan gezelligheid en grapjes, zoals Milton onze zoete aardappel, Tijmen onze jonge kaas en hebben we aan het begin zelfs een sleepover gehad waarna we in de ochtend de meeste chaotische,

maar ook wel de leukste meeting ooit hadden.

Het jaar van corona was voor velen geen makkelijk jaar, maar ik hoop dat iedereen er heelhuids doorheen is gekomen nu we langzaam weer meer mogen en kunnen en dat zie ik gelijk. Ik heb in de eerste paar weken dat de klimhallen weer open mochten, velen van jullie in het USC mogen zien klimmen. Vaak met wat moeite, maar gelukkig zitten we allemaal in hetzelfde schuitje en wordt het langzaam opbouwen. En gelukkig mogen we dit bestuursjaar afsluiten met het allerleukste wat de ASAC te bieden heeft, de Alpenweek! Ik heb er ontzettend veel zin in en we gaan in 1 week gewoon alles inhalen wat we vorig jaar hebben moeten missen. Ik wens iedereen heeeel erg veel klimplezier toe en volgend jaar wordt sowieso beter.

Ik ga het ontzettend missen om zo betrokken te zijn bij de ASAC en mee te helpen, maar heb er vertrouwen in dat het nieuwe bestuur dit ook met liefde en dedicatie zal doen. En ik ben zeker nog lang niet weg bij de ASAC, ik neem zoals anderen voor mij, het lange studiepad, maar waarbij ik wel heel veel kan klimmen!

Woord van de WeCo

Nenna Lehtonen

Warning: explicit usage of parentheses!

You may wonder: Why be a weekend commissioner in a corona year? And you're absolutely right. I can't help but think the same way (in my defense, it did not seem like the pandemic would continue for this long and get this bad). I was naïve and expected to organize some smaller weekends here and there, or at least more by the spring. Or maybe I could've done weekends in-country, such as camping! Then again, the problem wasn't necessarily travelling abroad and the rules in other countries, but how badly it got here and how strict the regulations were for groups up until recently.

Looking back, it seems like something I should have known and expected, but that unfortunately isn't how I work. I like to decide on something, find some generic basis and then work from there. Weekends and traveling are perfect for that! I check the destinations, wishes and boundaries of a certain trip and then happily figure out

what really goes into it and what can go wrong, but also what fun things can be squeezed into one trip. The corona year, with not knowing what could be done and when, or what type of what was any of that 'what'...Argh. Honestly, just argh.

But an association does need a board nevertheless, and while I can be frustrated, it was really a pleasure to get to know more about how ASAC works. I did learn a lot of things: How not to have the website crash (the magic of sticking to the weekend pages only). Managing excel files (make them coloured and nice to look at*). Sending emails that feel intimidating but are necessary (just getting used to it, repetition being the key). And, of course, how to work in a group where everyone has an opinion about something important and more or less compromising is needed (just take some rounds re-explaining all sides and once everyone's tired, a decision has arisen).

All in all, I am glad to end the board year after all the online meetings and stress and doubts of staying with barely any function to hold on to. It feels especially bittersweet with all the missed opportunities with the new and fun locations

Marie-Lou had picked out and I expanded on on the list of the original planning that is now just a 'what-could've-been'. I will, however, remember how amazingly well my board made me feel included. My mere participation in the board as an international with semi-low comprehension of the Dutch language was never questioned and I was made to feel at home and part of the group.

There was more than one impromptu video calls whenever it was needed for fun, or to make sure everyone felt okay. We really tried to look after each other and I'm so proud of us for that :) Hopefully, we'll start having more time sharing real life having dinners, after all the hours spent in front of the screen looking at one another's meals from the distance, haha.

** Preference on pastel shades***

*** I ran out of parentheses with over-complication and now it seems that I'm just trying to be clever but maybe it's more about giving the reader a chance to make a diagnosis of attention deficit/hyperactivity disorder*

Woord van de MatCo

Gemmy Wiskerke

Hoi Lieve Leden,

Tja, wat een gek jaar om bestuur te zijn. Wat heeft het voor zin om meester van het materiaal te zijn als je het niet kan gebruiken? En vooral ook niet kan delen? Drie keer het normale budget te hebben om klimmateriaal aan te schaffen wat vervolgens ligt te verstoffen?

Ik ging ijverig te werk vorig jaar, aan een enorme hokschoonmaak. Toen ik begon was het nog nodig was om elke keer als je binnen kwam een wolkje parfum om je heen te spuiten. Ik ben van plan om het jaar ook zo af te sluiten zodat de volgende geweldige matco in een fris hok kan beginnen, én de bouldermatten meer kans hebben minimaal 5 jaar te overleven. Ratten vinden bouldermatten blijkbaar erg lekker (zo gebleken in het jaar voor me). Een ander sprekend frustratie punt is het verslingen van de Cams, waar ik al sinds december mee bezig ben, maar die Black Diamond nog steeds niet aanneemt om te verslingen. Ik heb dan ook een extra nieuwe

set cams aangeschaft, zodat we in elk geval wat hebben om uit te lenen. Niet van Black Diamond, maar van DMM wat gevestigd is in Wales. Nu zou het natuurlijk kunnen DMM op een gegeven moment alleen verslingen aanbiedt voor het VK (Brexit heeft alleen maar verliezers). Maar ook dan is het toch een stuk minder ver reizen over het Kanaal dan over de Atlantische Oceaan.

Verder heb ik veel touwen afgekeurd en dan weer goedgekeurd, bouldermatten uitgeleend voor boulderen bij het blok en builderen, en mijn vingers geblesseerd tijdens het schoonmaken van de oudere cams. Ik hoop dat volgend jaar al het materiaal een weer de uitstapjes krijgt wat het zo verdient. En dat jullie, onze geweldige leden, alle klimuithoeken van België, Duitsland, Luxemburg en Frankrijk kunnen verkennen. Ook is het verkennen van andere klimgebieden in landen die gelukkig niet zo plat zijn als Nederland een prachtige queeste.

Dat is maar iets om dankbaar voor te zijn, de bergen en rotsen staan nog, en wachten met smart op onze aanraking. Het is al zo lang geleden dat ik in de bergen ben geweest, en ik verlang naar die imposante gevaartes van steen.

Nou dit is mijn verslag van dit jaar al weer. Wat ik jullie nog wil meegeven? WEES GEEN VIESPEUK. Serieus, hou een strikte leave no trace policy aan in het hok. Net alsof je in een prachtig kwetsbaar natuurgebied bent. Klimmateriaal gedijt namelijk slecht onder ratten die er aan knagen. Je matco ook. En die moet je zeker volgend jaar te vriend houden, als je weer mooie dingen wil doen met ASAC materiaal.

Liefs,
Gemmy

Woord van de PerCo

Milton van Putten

De zon schijnt, de lucht is blauw,
he corona, moet dat nou...

Een ruim jaar hebben we moeten overwinteren met de eenzame maatregelen. En ik heb het vaker gezegd dat ik ontzettend blij ben dat ik in deze tijd, deel heb mogen uitmaken van (het bestuur van) de ASAC. Het was voor niemand het makkelijkste jaar, maar wat ik zo mooi vind van afgelopen tijd is dat we allemaal zo lekker betrokken konden zijn en elkaar alsnog (beter) hebben kunnen leren kennen.

Met onder andere de retro, okal maar eentje,

ben ik heel blij hoe iedereen bij de vereniging is gekomen en ook nog best actief is geworden, twee daarvan zijn zelfs ons volgend bestuur! Zelfs met alles waar we rekening mee moesten houden, genoeg klim avonden, gezellige activiteiten en zelfs een allereerste overnachting bij klimhal RockSteady!

De merch was wat vertraagt, maar om het rug design een nieuwe look te geven was geweldig om mee bezig te zijn, en met wat hulp ben ik zelf echt tevreden met hoe dat uiteindelijk allemaal is uitgekapt. Hoodies, tanktops, mutsen, messen, het maakten het een top-editie!

Ik heb dit jaar ontzettend veel energie gekregen en zeker belangstelling voor de vereniging en de leden. Ook bestuur 95 is een groep vol toppertjes, kan geen genoeg van jullie krijgen en was een heerlijk jaar. Ik zie al jullie enthousiastelingen (en hugs, die mogen weer!) graag tegemoet! Dan wil ik als laatst nog onze slogan waar gaan maken...

From the chalk, we slumbered... now, we will
RISE!

Met sportieve groet, Milton

Woord van de Secretaris

Jolijn ten Harkel

Joehoe, hallo poepelepees, wat een jaar zeg!

Als secretaris zijnde heb je natuurlijk elk jaar veel contact met de leden via het geschreven woord, maar ik vind het toch wel erg jammer dat ik met velen niet in het echt heb kunnen babbelen. Met wie ik wel veel heb gepraat is mijn medebestuurders, soms misschien zelfs iets te veel, want we schenen over de simpelste dingen nog eindeloos te moeten discussiëren om tot een compromis te komen.

Milton, die geen slechte haar op zijn hoofd heeft en altijd met de beste bedoelingen een tussenweg probeert te verzinnen. Waarvan je soms zou denken dat hij het nog niet door heeft als er een ramp naast hem gebeurt. En niet te vergeten, het meegenieten van al zijn dates.

Gemmy, zo lief en zorgzaam en veel veel chaotischer dan je op het eerste gezicht zou denken. Die blijer kijkt als ze mij een toetje als ontbijt kan geven in plaats van haar eigen te eten. Liza,

die in een klap een bestuursgenootje, vriendin en huisgenoot werd. Bij haar moet ik altijd aan al ons giechelen en onze gezelligheid denken.

Tijmen, wiens lach ik zo leuk vind, vooral als hij om een van mijn onverwachte grapjes lacht, hihi. Die begon als jonge kaas, maar in mijn ogen toch wel is opgegroeid tot een belegen pittige kaas.

And last but not least, Nenna. Who I share a passion with for thinking and talking about equality. I enjoyed all our talks so much and also our sleepovers.

Jullie hebben ook je stempel op mij achter gelaten. Als minst chaotische van het stel (dat durf ik wel te zeggen) en het meeste op tijd voor dingen, hebben jullie mij verchaotischt en ook ik ben nu soms te laat, hihi (hoewel ik bij jullie dan alsnog de eerste ben). Maar ook als je kijkt naar

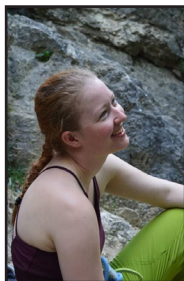

de serieuze dingen dan zijn we denk ik allemaal gegroeid en hebben we veel geleerd van elkaar.

Ik kijk op dit jaar terug met een traan en een glimlach. En hoewel ik nu ben verhuisd naar het heuvelachtige zuiden van het land, hoop ik toch nog een beetje mee te genieten van de ASAC, lekker babbelen en geiten met de mensen die ik niet zoveel heb gezien dit jaar en een leuke-dingen-doen-achterstand in te halen!!

Toedels, het gaat jullie allemaal goed, liefs,
Jolijn

Woord van het 96e bestuur

Zelfs na een tweede coronajaar zijn er nog steeds zeven mensen gek genoeg om zich in te zetten voor de ASAC en dus het 96ste bestuur te vormen: The lost generation -the remake. Maar.. nu langzaamaan alles weer tot leven komt na een jaar vol discordavondjes is het tijd om ook de asac weer te laten bruisen van gezelligheid!

Tijdens het schrijven van ons stuk voor de convo realiseerde we ons zelfs dat we in onze eerste online vergadering zaten, en dus daarvoor alles fysiek hadden kunnen doen. Dit geeft weer nieuwe hoop voor een jaar waarvoor we als nieuw bestuur hele mooie plannen hebben! Ons motto, (niet te verwarren met het nieuwe asac motto, daar wordt nog hard over gebrainstormd) is iets met frisse, jonge energie, ook aangezien we dit jaar allemaal nog jonge studentjes zijn, of wannabe versies daarvan. We hebben twee groentjes in ons bestuur, kersverse retro'ers, maar omdat we bijna allemaal, wederom, geen OVS hebben, is het verschil nauwelijks te merken. Verder is het eerste bestuurswonder al geschied aangezien we binnen 2 dagen een bestuurstrui hebben gekozen. Als dat niks goeds belooft. . .

Tijmen is inmiddels een ervaren bestuurslid: hij vond 1 bestuursjaar niet genoeg, dus plakt hij er

lekker nog eentje achteraan. Met alle ins en outs van deze oude rot in het vak hebben wij natuurlijk niks te klagen. Hij pakt zijn kans om met elk object te jongleren met gevaar voor eigen leven, heeft thuis een super multifunctionele tafel waar hij heel trots op is en is goed op weg naar een rapunzel-waardig kapsel.

Nina heeft heel eerlijk toegegeven dat ze haar studie saai vind wat natuurlijk betekent dat ze heel veel tijd over gaat hebben voor de ASAC! Verder houdt deze leuke meid van kamperen op het scoutingterrein van haar ouders en gaan we proberen een keer een nachtje op dit terrein aan haar te ontfutselen. Niet alleen is ze gezellig, maar ook is ze een echte kunstenares van wie we vele krabbeltjes hopen te zien tijdens meetings. Deze krabbeltjes zijn kleine kunstwerkjes en zelf speelt ze ook lijdend voorwerp in de kunst van haar huisgenoten.

Het houdt daar niet op wat de kunsten betreft, want Jorrit heeft zich met zijn gitaar al laten horen in de ASAC band en gaat zich nu ook laten horen in het bestuur! We hopen stiekem dat hij de begrotingen met zijn gitaar en zangtalent zal voordragen. Deze Fries in hart en nieren is, als hij niet aan het schaatsen of zeilen is, op zijn zelfge-

maakte buiten bouldermuur(!!) te vinden. We hebben er al het vertrouwen in dat het geld van de ASAC bij deze Friese filosoof in goede handen is!

Rachel werkt al als fysiotherapeut dus de rest van het nieuwe bestuur hoopt dan ook erg dat ze ons zal helpen als we geblesseerd zijn. Ook zal ze verder gaan waar Nenna is begonnen en ervoor vechten dat topkekke tuinbroeken mieterse mode worden binnen de ASAC.

Op klimgebied zal Amber ons als enige OVS'er het goede voorbeeld geven. Haar enorme veelzijdigheid blijkt wel uit het feit dat ze met verve kan vertellen over alles van algoritmes tot huisplanten... tot eieren. Ook haar enthousiasme over de ASAC kan ze heel goed aan anderen overbrengen. Een ander nieuw bestuurslid is zelfs door haar overgehaald om bij de ASAC te gaan.

Onze weekend organisator Wouter zit vol meningen en hij neemt geheid 50% van onze vergaderingen in, omdat zijn stem het meest machtige is van allemaal en we het gewoon fijn vinden om naar hem te luisteren. Hij zal de rest van het jaar proberen ons uitleggen wat hij precies aan het

doen voor zijn PhD wiskunde, naast alle week-
enden organiseren natuurlijk. Als hij onverhoopt
niks te doen heeft dan is hij bezig zijn geheime
talent te oefenen, namelijk zijn kleine teen op de
teen ernaast zetten.

Tulipan is een echte dierenliefhebber, ze geeft
les in paardrijden en is gek op haar kat die
soms wel eens mee komt kijken bij haar online
meetings. Oorspronkelijk komt deze toffe chick
uit Hongarije en kent ze daar ook vele leuke en
spannende klimgebieden. Ze kan af en toe wel
een beetje chaotisch zijn, want tijdens het ken-
nismakingsspel van het bestuur raakte ze haar
ijsbijl kwijt. Gelukkig werd deze snel weer terug-
gevonden! Met haar spontane en enthousiaste
karakter is zij een echte aanwinst voor ons team!

We gaan er een mooi, gezellig, klimmend en
leerzaam jaar van maken en hopen jullie alle-
maal snel weer te zien bij activiteiten!

Liefs,
Het 96e bestuur

Nieuw ASAC record

Door Karlijn de Wit

Wat is het toch een fijn gevoel als de vakantie weer is begonnen. Deze vakantie hebben Titus en ik zo veel mooie dingen beleefd en met zoveel leuke mensen geklommen. Één van de ervaringen die ons het meest is bijgebleven is de volgende. Vanuit ons basiskamp bij camping Aereslucht duurde het meerdere dagen om onze mega tocht voor de komende week uit te stip-pelen, maar met wat teamwerk was het rond. We splitste ons op in drie groepen, groep 1 begon met de Gr Fiescherhorn; groep 2 met een gletser-tocht en groep 3 met een gave multipitch en een

lange gletsjer stamp. Iedereen kwam uit bij dezelfde hut van waaruit we de Finsteraarhorn met z'n alle zouden beklimmen! Na de lange gletsjer stamp en een multipitch in de regen was Jesse jammer genoeg niet in staat om mee de berg op te gaan en ook Niels moest afzien vanwege vermoeidheid. Zo eindigde Mirjam bij Titus en mij in de touwgroep, iets wat haar zeker bij zou blijven. Titus en ik hebben namelijk een nieuw asac record gezet! Op zo'n 4150 meter hoogte hebben wij de simultaankak uitgevoerd. Zoals je misschien kan raden is dit een erg speciale handeling waarbij je tegelijkertijd een bolus draait, zo vanaf de graad de afgrond in. Mirjam, de jury van dit record, stond daarbij op 1 meter afstand want het was natuurlijk van belang dat we alle drie aan het touw bleven. Na deze korte pauze waren we weer helemaal klaar om verder te lopen en bereikte we veilig de top. Onderweg terug naar de hut hebben we wel nog een reddingsactie moeten uitvoeren. De arme helm van Mirjam was over een sneeuwbrug naar de rand van een spleet gegleden. Gelukkig hebben we het slachtoffer op een veilige manier kunnen repatriëren.

Graag horen wij welk koppel ons in de toekomst kan overtreffen met een nieuw simultaankak record!

De bergen en het weer

Door Coen Berntsen

“Ey Mattie, nog een bakkie?” Ik heb de koffieprut al met een slingerworp in het bosje verderop geloosd. “Ja man lekker, ik kijk nog eens naar wat meteoblue zegt.” Mathijs kijkt beteuterd nadat hij voor de zoveelste keer vandaag het weerbericht voor de komende dagen tot zich neemt. “Misschien op Meteoswiss kijken?” Helaas zijn de Zwitsers en Fransen eenduidig; van de Bergell tot Courmayeur blijft het de komende dagen onstabiel, pas woensdag lijkt er een opening te zijn met zon. Als zeeniveau alpinist ben je afhankelijk van een periode van goed weer in de paar weken dat je je in de Alpen laat zien.

Een opening laat dit keer lang op zich wachten. Waar we eerdere vakanties gebruikten om lang bij het kampvuur te zitten en schuilend voor de regen in het washok plannen bedachten tijdens het spelen van een potje yaniv, zijn we dit jaar met concrete klimdoelen vertrokken. Tot nog toe heeft aanhoudende regen onze uitstapjes sinds aankomst echter beperkt tot een vochtig bivak bij Albigna en een bezoekje aan Italië voor een pizza gigante.

Gelukkig komen de voorspelde droge dagen uit. De avond voor het goede weer zich aandient liggen Mathijs en ik knus onder het oude liftstation bij de Diavolezza hut. Na dagen van bakkie's zetten, weerbericht- en gidsjes-scrollen zijn we uitgerust en leven ons twee dagen uit rondom de Piz Palu.

"Yo Mattie, je kopje". De percolator spuwt koffie dampen en trilt boven het gasje. Sinds onze terugkomst is het regenachtige weer terug. We hebben ons weer teruggetrokken in het busje van Mathijs en speuren met halve aandacht de weer-apps af en bladeren door gidsjes. Plots springt Mathijs op: "Meteoswiss geeft meerdere mooie dagen bij Arolla!" Meer hebben we niet nodig. We gooien de spullen in de bus, binden alles vast en rijden het goede weer achterna richting Wallis.

Over fileklimmen en het nut van vroeg opstaan

Door Timme Spakmann

Het blijft altijd lastig om wat op schrift te zetten over alpiene avonturen zonder er een schaamteloze zelfhype van te maken. Uiteindelijk zijn tochten iets om te ervaren en dat is iets persoonlijks. Toch gebeuren er soms dingen waar je (vaak achteraf) hard om kan lachen, en die het waard zijn om te delen, opdat anderen er ook om kunnen lachen of er iets van kunnen leren. De ergste in deze categorie zijn de zaken waarvan je denkt dat je die wel hebt begrepen, en

mensen om zal uitlachen wanneer ze hier zelf mee de fout ingaan. Een voorbeeld van zoiets is de wijsheid dat als je niet wil fileklommen in populaire routes boven Chamonix in het hoogseizoen, je vroeg opstaat en moet zorgen dat je als eerste de route instapt. Toch gebeurt het soms, dat op een zwak moment een alternatieve logica zich van je meester maakt. Toen Koen (Vergeer) en ik afgelopen zomer gingen warmklommen voor de Frendo Pilaar, was zo'n moment. Om af te tasten hoe goed het rotsklimmen op D-schoenen ons verging en of de touwhandelingen soepel genoeg aanvoelde voor ons grote avontuur, hadden wij ons oog laten vallen op de vlindertjes graad van Aiguille du Peigne. Van te voren hadden we bedacht dat we 's avonds zouden aanlopen en 's ochtend vroeg de route zouden instappen en in een recordtijd weer beneden zouden zijn om de rest van de dag hem te chillen op onze bivakplek. Noem het vermoeidheid (of luiheid), die avond bedachten wij iets anders. 'Laat iedereen maar vroeg die route instappen, dan pakken wij wat later het liftje omhoog en stappen wij in na de ochtendspits' zo gedacht zo gedaan. De volgende ochtend een kaartje gekocht en uitgestapt op Plan du Aiguille. Vanaf daar was het een klein eindje aanlopen en konden we beginnen met

klimmen. Helaas waren er meer mensen met ons idee, en zaten we na 15 minuten klimmen al achter een Brits stelletje die de volledige graad aan het af-pitchen waren. Niet dat ze heel veel sneller zouden zijn aan lopende zekering, want voor hen klommen nog een paar touwgroepen. Daar nog weer voor, werd de meute aangevoerd door Roeland van Os met drie naklimmers. Na wat file klimmen en wat wachten kwamen we bij een iets schuine plaat waarop we konden liggen. Hier hebben we maar een wekker gezet en zijn we wat gaan slapen. Na anderhalf uur dommel- en besloten we verder te klimmen. Helaas stond spits muurvast voor de befaamde brievenbus passage en stonden we weer stil. Na nog een uur wachten voor de brievenbuspassage kwam het verkeer gelukkig weer op gang en konden we de graad in een gestaag tempo afmaken. Uiteindelijk beoordeelden we ons klimmen en de touwhandelingen soepel genoeg om de Frendo pilaar in te stappen. Ondanks dat we de gidsjestijd met uren hadden overschreden. Dit avontuur bewijst wederom maar weer dat de morgenstond goud in de mond heeft, zeker boven Chamonix.

Slow and steady wins the race

Door Ywen Verloren van Themaat

Midden in de nacht word ik wakker van licht dat tussen de gordijnen door naar binnen schijnt. Denkende dat het een passerende auto is draai ik me om en trek ik de dekens verder over m'n hoofd heen. Jet Vessies ligt klaarwakker naast me en weet al wat er aan de hand is, maar durft me niet te waarschuwen uit angst om onze positie te vergeven. Snel genoeg kondigen ze zich aan en verkeer ik in dezelfde staat. Er wordt hard op de deur gebonsd. "POLICE!" klinkt er van buiten.

Ik schrik me rot maar verroer me niet. 'shit, ik heb m'n schoenen voor de deur laten staan...'

Mentaal schop ik mezelf. We wisten dat we hier niet mochten slapen, maar de camping zat vol en we kunnen geen hotel in het duurste dal van Zwitserland betalen. De agenten lopen rond de bus en praten wat met elkaar. Er wordt nog een keer gebonsd. Bij elke dreun verstijf ik, maar doe alles om geen kick te geven. Nog een paar keer schijnen ze naar binnen in de hoop tussen de gleuven van de gordijnen mensen te zien, maar ze kunnen het niet met zekerheid zeggen. Nog één keer lopen ze een rondje om de bus, kijken naar het tot 06:00 geldige parkeerkaartje in de voorruit en praten wat met elkaar. Er klinkt weer gebons op de deur, maar dit keer is de overtuiging eruit. Langzaam horen we de stemmen verder weg raken en halen we opgelucht adem. Terwijl ik stijf van de adrenaline probeer te slapen, denk ik terug aan hoe we hier terecht zijn gekomen. Elk alpiene avontuur begint met een plan en dit plan begon in mijn eerste jaar bij de ASAC. Met een ervaren alpinist had ik eens in wat topo's zitten kijken, terwijl ze me verhalen vertelde over dagenlang sneeuwstampen boven de 4000 meter en slapen in het 'hoofdpijnhutje' op 4500m. Vol bewondering had ik geluisterd, terwijl ik bij mezelf dacht: 'da's wel veel sneeuwstampen voor een paar 4000ers'. Enkele jaren

later begon Noor ook te vertellen over haar plan om de Spaghetti Tour te klimmen. Nadat ze had verteld over de hoge toppen en lange afstanden dacht ik bij mezelf: 'da's wel veel sneeuwstampen voor een paar 4000ers'. Uiteindelijk werd ik over de streep getrokken toen ik in Alpenglou las dat het merendeel van de toppen in Ben Tibbets' top 50 mooiste beklimmingen op 4000ers stond. Ik was om, dat sneeuwstampen moest gebeuren. Na een paar uur slechte slaap en een moeizaam ontbijt rijden we de bus naar het treinstation en parkeren we op onze toegewezen parkeerplaats. Jet is nog nooit eerder in Zermatt geweest, maar tijd om de Matterhorn te bewonderen komt later want we moeten racen om een kaartje te kopen voor het eerste liftje. De vrouw in de kiosk reageert verbaasd als ik twee enkeltjes bestel en blijkbaar niet terug naar beneden wil, maar iets anders zou geldverspilling zijn. Drie volle liftjes later staan we bij station Klein Matterhorn op de skipiste. Vanaf hier beginnen we over de gletsjer te lopen, op rustig tempo gezien we matig geacclimatiseerd zijn en 5 dagen lang boven de 4000 moeten klimmen. Onderweg worden we ingehaald door een groep snelheidsduivels die er een sport van maken om zo snel mogelijk boven te zijn, maar wij hebben geen haast. Slow and steady is het motto van onze tocht, en na een uurtje stampen staan we bovenop Jets

eerste 4000er: de Breithorn. Terwijl de snelheidsduivels nog uitgebreid elkaar staan te feliciteren, gaan wij doelgericht te werk. Met een high-five, summit-selfie, snickers en slokje water zijn we zo goed als klaar om te vertrekken. Ik markeer nog even wat territorium terwijl Jet het touw opneemt, en nog voordat onze vlugge vrienden ons kunnen vragen een groepsfoto van ze te maken zijn we weer onderweg naar de volgende top.

Vanaf de hoofdtop loopt er een smalle sneeuwgraat naar Breithorn-Central. Hoewel het niet meer dan 40 graden afloopt naar beide kanten blijft dit voor mij spannend terrein. Langzaam maar voetzeker lopen we over de graat, wetende dat dit nog maar een voorproefje is van wat later in de week gaat komen. Vanaf Breithorn-Central begint een rotsgraat die we af moeten klimmen. Gewoonlijk wordt de Breithorn traverse van oost naar west geklommen, maar gezien de rest van de Spaghetti Tour van west naar oost loopt leek het ons logisch om het andersom te doen. Aan de vele gidsen die ons met klandizie tegemoet klimmen is deze logica verloren, want in meer of mindere mate van irritatie vertellen ze ons allemaal dat we de verkeerde kant op klimmen. Terwijl ik weer eens sta te wachten op een passerende groep kijk ik achteruit, en zie ik

dat de snelheidsduivels achter ons aan klimmen. Naast dat ze faliekant door andere groepen heen klimmen, verbaas ik me over de gebrek-kige zekertechnieken die ze toepassen. Net als de meeste andere groepen hebben ze wel een touw tussen zich in, maar door het gebrek aan tussenzekeringen lijkt dit niet zo zeer ten behoeve van de veiligheid te zijn, dan wel een teken van solidariteit. Samen omhoog, samen omlaag, zeggen we dan maar. Op een platig stuk afdaling verlies ik grip en glijd ik kort naar beneden voordat ik me herpak. Hoewel ik op tijd was om de kwaliteit van mijn plaatsingen niet te testen, ben ik blij dat ze er zitten.

Onderaan de graat is het tijd voor een lunch-pauze. In het zonnetje delen we een calorierijke worstensalade en genieten we van het mooie weer. We hebben goed tempo gehad tot nu toe en besluiten dat we na een korte siësta de rest van de traverse zullen afmaken. Het fijne aan de Breithorn traverse is dat er na vrijwel elke top een optie is om af te dalen, waardoor de 8 uur durende beklimming niet committerend is. Na de siësta worden we gepasseerd door de snelheidsduivels, die op de korte sneeuwgraat weer stevig de pas erin hebben. Echter hebben ze van routezoeken geen kaas gegeten. Als je de Breithornzwillinge de goede kant op klimt wordt de

wand waaronder we op ze moeten wachten geabseild. Gelukkig hadden Jet en ik uitgebreid de kans om deze wand te bestuderen tijdens onze siësta, dus terwijl Team Hardlopen de directissima door de steile abseilpiste probeert meester te maken duiken wij naar rechts in een crack die uitmondt op een toegankelijke geul. Op de graat van Breithornzwillinge naar de oostelijke Gendarme worden we niet ingehaald. De Gendarme wordt beklommen via een enkele pitch mixed klimmen en daarna is het slechts een korte sneeuwgraat naar Roccia Nera, de laatste top van de traverse. Vanaf Roccia Nera moeten we een sneeuwflank afdalen om op de gletsjer te komen en naar de hut te wandelen. In de topo wordt hier niet veel aandacht aan geschonken en frontaal omhoog in aangevroren firn zal het vast geen probleem zijn. Helaas vinden wij geen aangevroren firn. Dit halve uur met dichtgeknepen billen afdalen door een afwisseling van alle soorten brak ijs duurde mentaal nog langer dan het halve uur radiostilte nadat ik in de tweede klas Lily Merkel had gevraagd m'n vriendinnetje te zijn over de SMS. Ik ben nog nooit zo blij geweest om ergens papsneeuw te treffen dan onderaan die vreselijke helling. Een vrolijke maar vermoeide wandeling brengt ons in de Rifugio Val d'Ayas waar we goed eten krijgen en voldaan

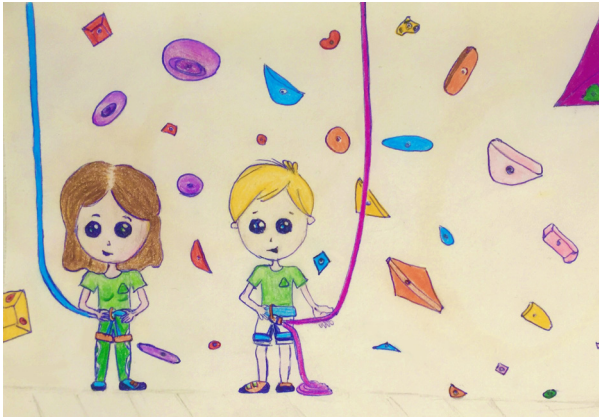
slapen. Jet heeft inmiddels vijf 4000ers onder haar riem zitten.

De volgende dag slapen we uit en beginnen we rustig om 08:00 aan de beklimmingen van de dag. Normaal wil ik altijd als eerste de hut uit zijn om niet in de file te staan, maar dat past niet in ons motto van slow and steady. We gunnen onszelf een extra uurtje slaap, een tweede kopje thee en een extra boterham om zo uitgerust mogelijk op pad te kunnen gaan. Een korte rotsgraat met een tactisch geplaatste via ferrata in de crux brengt ons bij de topgraat van Pollux, die we traverseren om via de brakke oostgraat af te dalen. Vervolgens beginnen we aan de witte westflank van Castor, welke via een kort stukje ijs uitkomt op wederom een smalle topgraat die goed is voor prijswinnende foto's. Aan de andere kant loopt een wat langere sneeuwgraat die we volgen tot Punta Felik, waar we de Lyskamm die we morgen willen beklimmen bestuderen. Die avond in de Rifugio Sella vragen we de waard naar de condities. Deze zijn goed, maar het weerbericht geeft aanhoudende harde wind en kans op onweer tegen het eind van de middag aan. Niet condities waarin je op een messcherpe sneeuwgraat van 2km wil zitten.

Vanwege de onweersdreiging besluiten we vroeg te vertrekken en aan te voelen hoe erg

de wind is onderweg naar de westtop. Op de scherpe graat naar de instap is de wind verve-
lend, maar nog niet sterk genoeg om ons weg te
blazen. Om de top te bereiken moeten we een
steile sneeuwflank door, maar helaas is door het
warme weer van de afgelopen dagen niet veel
sneeuw meer over en komen we blank ijs tegen.
Met alleen onze pickels en maar 2 ijsboren zijn
we hier niet tegen opgewassen, dus we beslu-
iten wat meer naar rechts te klimmen door de
ijswand om snel bij een stuk rots te komen dat
daarlangs loopt. Dit soort steile ijshellingen zijn
niet terrein waar ik me comfortabel in voel, maar
ik probeer mijn zenuwen te stillen terwijl ik ver-
trouw op mijn pickel en stijgijsers. Wanneer de
rots binnen bereik is doe ik een grote stap naar
rechts om op vaste grond te komen, maar hierbij
draai ik de punten van mijn linker stijgijsers uit de
wand en glipt mijn voet naar beneden. Schreeu-
wend van angst knijp ik zo hard als ik kan in de
steel van mijn pickel, die gelukkig wel goed het
ijs in is geslagen. Met mijn hart in mijn keel stap
ik de rots in, waar Jet en ik besluiten dat de wind
te hard wordt voor de graat tussen de toppen
van Lyskamm en we om moeten draaien.

Lees snel verder op blz 94 voor deel 2.

"Do the partnercheck!"
Door Liza Roelofsen

TERUGBLIK

Door corona hebben we het niet heel erg kunnen vieren, maar dit jaar was daadwerkelijk een lustrumjaar, joehoe. Daarom worden wij getraceerd op een terugblik van wat mensen die in de afgelopen jaren bestuur zijn geweest!

Illustratie: Anna Jopp

Terugblik van het 91e bestuur

Beste Almanak,

Bestuursinteresseborrels waren er nog niet in onze tijd. Ook al was het enthousiasme er bij ons allemaal, de motivatie zeker bij zes van ons, we bleven een bij elkaar geraapt zootje.

Maar wat hebben we een lol gehad. Met Marjolein als voorzitter, Hetty als vicevoorzitter, Ywen als penningmeester, Emma als secretaris, Jiska als Weco, Jet als PR en Jordy als matco.

Een jaar van veel feesten, regelen, vergaderen, schrijven, diessen en vooral veel klimmen. De voorzitter Marjolein brak aan het prille begin meteen haar knie en wierp zich in de diepste grotten van de administratie. Ook leuk. Diessen bezoeken met krukken is ook te doen, daar kwamen we achter. En af en toe wilde iemand anders haar rolstoel wel duwen.

Tijdens onze CoBo kwamen twee bestuursleden van de USAC langs. Ze waren de enige externen. Wij vroegen ons nog af waar we de eer aan te danken hadden. Kwamen ze louter voor de gezelligheid? Neen. Ze kwamen om ons te vertellen dat we dat jaar dezelfde bestuursleus zouden dragen. Ascendo Ergo Sum. Het was natuurlijk ook een prachtige. Veel beter dan Bergen Verzetten, die door bepaalde bestuursleden ook nog werd overwogen. Maar goed, bergen kun je natuurlijk helemaal niet verzetten.

Later bezochten we hun dies in een kelder in Utrecht. Een space-thema, herinneren we ons. Ook bezochten we dat jaar de dies van de DSAC. De DSAC bestond toen uit ongeveer 10 boulderaars, ze konden niet zekeren. Het voelde maar exotisch aan. Bepaalde bestuursleden misten de laatste trein terug naar Amsterdam, maar

bij een boulderaar slapen was natuurlijk uitgesloten. Gelukkig was er nog een vriendelijke Yetiaan die hen onderkomen bood.

We gingen ook op bestuursweekend naar Münster. Op dat moment moesten we voor een ei zorgen van de GSAC, die onze vlag had gebrast. We doopten het ei 'Ei' en namen het mee naar de kroeg, het ei deed een blaastest, we maakten veelvuldig foto's van het ei aan biertjes, op randjes op gebouwen, op slapende mensen, door ons geliefkoosd en namen het mee terug naar Amsterdam. Op weg naar de GSAC dies, waar we hoopten met onze uitmuntende verzorging van Ei onze vlag terug te verdienen, vergaten we haar op de tafel in Klimmuur Centraal.

Het logeeradres dat de secretaris had geregeld, een megagoor studentenhuus, had gelukkig nog verrotte eitjes in de koelkast. Met een groene stift tekenden we de opschriften van Ei na op het nieuwe ei. Op Ei was met zwart getekend,

maar wij wisten ook wel dat de GSAC inmiddels best dronken was. Onderweg terug naar de dieslocatie onderwierpen we Ei 2 aan een aantal gevaarlijke taferelen om nog wat foto's te kunnen maken. Het GSAC bestuur trapte er met open ogen in. Laat deze almanak nooit in hun handen komen.

Een groot hoera ook voor Jiska die alle weekenden heeft weten door te laten gaan! Dat ging natuurlijk niet vanzelf. Avonden lang instructeurs bellen die niet zaten te wachten op haar vraag om mee te gaan op weekend, een deelnemer die 1 uur voor vertrekt vraagt of het een probleem is dat zij geen verzekering en klimjaarkaart heeft of een auto die snachts met pech naast de weg staat... Gelukkig stond het hele bestuur altijd klaar om bij te springen bij de vele weekendcrises.

Nadat Jiska zelf het Frankenjura-hongerweekend had meegemaakt (waar iedereen de laatste dag op enkel 2 witte Kaiserbolletjes zonder beleg de dag moest doorkomen) was het doel om dat nooit meer te laten voorkomen. Het resultaat: het eerste (beginners)weekend had eten mee voor minstens een hele week (de rode eend (auto) van Ywen zat tot het dak volgepropt). Dat

was een leermoment. Bij alle daaropvolgende weekenden was er enkel genoeg oud brood, melk en ei over voor wentelteefjes op maandagochtend na het weekend in huize Charlollie waar Ywen en Jiska samen met twee andere niet-klimmers woonden. Perfect dus!

Terugblik van het 92ste bestuur

Door Koen Greuell

Als oud voorzitter kijk ik jaloers toe hoe ASAC besturen na ons vergaderingen meestal rond een uur weten te houden. Wij vergaderden structureel ongeveer drie uur. Als adviescommissie lid lees ik nu de notulen van de nieuwe besturen en begin ik te begrijpen waardoor wij zo lang nodig hadden iedere vergadering. In ieder geval hadden wij iedere vergadering het kopje “bestuurlijk”, waarbij alle bestuursleden vertelden wat er door haar of hem gedaan was sinds de vorige vergadering en wat haar of hem persoonlijk

bezig hield. Hoewel de intentie was om dit in een minuut per persoon te doen, werden hierbij best vaak lange anekdotes verteld, waardoor we aan het eind van dit agendapunt soms een uur verder waren. Daarnaast opende en sloot ik iedere vergadering structureel met een kleur en stemming. Waarom? Niemand kan zich de verklaring daarvoor herinneren.

Vergadering 19 op 13 juni: "ik open de vergadering om 19:21 en de dominante kleur is blauw en de stemming is weekendoverblijfselen."

"Ik sluit de vergadering om 22 uur, de kleur is magenta en de stemming chaotisch koud."

Wellicht dat ik me ook verlaat zou moeten verontschuldigen voor mijn ongeduld met Victor, onze secretaris, die die lange vergaderingen notuleerde. Hij nam die taak terecht zeer serieus en had af en toe even tijd nodig om een achterstand in notuleren in te halen. Gezien mijn stress over de tijdsplanning van de vergaderingen gaf ik hem die tijd vaker schoorvoetend dan met een glimlach.

Ook een excuus aan de rest van mijn bestuur: Sorry voor de lange vergaderingen. Vergaderen is voor de voorzitter het leukst, omdat deze

bij alle dingen die worden besproken worden betrokken is. Anders zou het tenslotte niet op de agenda komen.

Van de dingen die we tijdens die vergaderingen begonnen zijn, is lang niet alles blijven bestaan: In het begin van ons jaar waren weer eens meer aanmeldingen and beoogd aantal nieuwe leden lager. Destijds wisten wij niet dat dit daarvoor ook al regelmatig voorgevallen was. Na halsoverkop besloten te hebben tot een loting, hebben we daar geen standaardprocedure voor ontwikkeld. De volgende besturen moesten daarom hier weer allemaal overnieuw over nadenken en eigen beleid ontwikkelen.

Later in ons jaar probeerden we de klachtenbox weer nieuw leven in te blazen. Deze box zou moeten zorgen dat leden hun ei kwijt kunnen als ze zich sociaal onveilig voelden tijdens verenigingsactiviteiten. Ook dit was uiteindelijk alleen in Victors prachtige notulen terug te vinden en is daardoor volledig uit beeld verdwenen met de bestuurswissel.

Vergadering 20 op 26 juni "Ik open de vergadering. Het is kwart voor acht de stemming is blauw en tuinig"

"Ik sluit de vergadering om 22:35, de kleur is rood, de stemming is spookhuis."

Misschien is het leuker om te kijken wat we wel bereikt hebben: uit wraak voor het laten beschimmelen van het weekendservies gaat dat nog steeds niet meer mee op weekenden. Ook toen tijdens een weekend de koffie op was, is Clara samen met Vincent Perrin zo lief geweest

om nieuwe koffie te gaan kopen. Décafé weliswaar, maar ach, in eerste instantie leek niemand het door te hebben. Of die keer dat we een vlek achtergelaten hebben op de vloer van het NKBV regio Amsterdam hok met een benzinebrander. Daarbij hebben

we kans gelopen dat het kaderdiner in vlammen zou zijn opgegaan, maar het eten was wel warm. Dat we door die actie voor ongelofelijk onbenul-lige oerstomme klojo's zijn uitgemaakt maakt nog steeds indruk op me.

Benzine was überhaupt onze favoriete brand-stof: bij het terugbrengen van een busje hebben we die daarmee keurig volgetankt. Een kilometer later bleken onze campingbranders flexibeler te zijn in het gebruik van verschillende brandstof-fen dan het huurbusje.

Om het noodtelefoon nummer van de consistent te houden hebben we, bij het in gebruik nemen van een nieuwe simkaart, geprobeerd om het oude noodtelefoon nummer daar naar over te zetten. Hoewel in eerste instantie gelukt, bleek dit nummer inmiddels in gebruik door een oud vrouwtje, wiens kinderen er na twee weken weer in geslaagd waren om dit nummer terug te kapen.

Aan het eind van ons jaar bleek dat ons grootste cadeau aan de ASAC al een tijdje in de maak was: het lijden van 3000,- verlies, wat enigszins com-pensatie is voor de winsten van de afgelopen twee jaren.

Vergadering 21 op 30 juli in Ailefroide: "Hierbij open ik de vergadering van de alpenweek. De dominante

kleur is blauw en de stemming is nat."

"K: we sluiten de vergadering om 20:45"

Ondanks de, wellicht mijn schuld zijnde, ellenlange vergadercultuur, hebben we dus denk ik echt nog wel wat dingen achter weten te laten waar de vereniging nu nog steeds zijn vruchten van plukt. Ik kijk met veel plezier terug op mijn bestuursjaar. Hopelijk hebben mijn bestuursgenoten, ondanks mijn enthousiasme om maar taken aan een toch nooit meer af komende actielijst toe te voegen, toch ook genoten en hebben ze achter mijn rug om een eigen actielijst bijgehouden met dingen die ze zelf leuk vonden om te doen. Eén ding weet ik in ieder geval zeker: Ik ga nooit meer het agendapunt "bestuurlijk" in een vergadering opnemen.

Terugblik van het 94ste bestuur

Door Marie-lou Memelink

Met grote spanning zat ik op de fiets. Net zoals de anderen had ik al een vermoeden dat vandaag de dag was dat ik te horen zou krijgen of ik wel of niet een onderdeel zou gaan uitmaken van het ASAC bestuur. Teveel details mag ik helaas niet geven over de 'big reveal', maar wat ik me het meest herinner is het enthousiasme

en de blijdschap van mijn bestuursgenootjes-to-be toen we elkaar zagen. Het idee dat we het hele jaar samen zo'n belangrijke positie zouden vervullen binnen de vereniging, gaf ons een vreemd direct gevoel van onderlinge connectie. Een gevoel dat je wellicht nooit hebt meegeemaakt als je nog geen bestuurslid bent geweest. Bang om ook maar iets te missen, vochten we tijdens de eerste vergadering voor verantwoordelijkheden binnen het bestuur en missies van de to-do-lijst. Echter zoals jullie als sporters vast wel weten; Wie sprintend begint, is later wat meer

uitgeput voor het einde van de race. Gelukkig hielp ervaring, en taakjes die aan het begin veel tijd kosten klikten we nu in tien minuutjes weg. Ook teamwork ging vooruit, we leerden steeds meer wat we aan elkaar hadden en wie het beste ingezet kon worden voor welke taak.

De ASAC leefde en we genoten van de weekenden waar we als bestuur samen konden helpen en de activiteiten met alle leden die ASAC de ASAC maakten. Echter, toen we eindelijk samen rolden als een geoliede machine, kwam onze nieuwe vriend corona. Waar we altijd bijeen kwamen en borrelden tijdens de vergaderingen, zwaaiden we nu met onze glaasjes wijn voor onze webcams. Door elkaar praten werd opnieuw 'in fashion' door de geluidsvertraging op onze computers. Even elkaar knuffelen kon alleen met het vierkante lichtgevende apparaat en een hap lucht in je armen. En toen onze knuffeldoos Deusa dat niet-knuffelen met ons echt niet meer aankon, moest er hulp ingeschakeld worden (zie foto).

Echter als je me nu vraagt, nu het erop zit, wat ik me het meest herinner van het bestuursjaar is het niet de corona. Het is het gevoel van plezier dat ik had als ik leden zag genieten van dingen

die wij hadden georganiseerd, het enthousiasme van Deusa elke keer dat ze ons zag, de ondeugende lach van Jesse, de idiote klimdrive van Vera. Het zijn de perfectionistische trekjes van Jelle die hém zó Jelle maakten, de chaotische maar enthousi-

aste verhalen van Caecilia, en de open maar fijne persoonlijkheid van Dominique die ons bestuur altijd bij elkaar hield.

Ik denk dat ik voor ons allen spreek als ik zeg dat het een spannend en interessant hoofdstuk is geweest dat niet in ons leven had mogen ontbreken. We kijken er op terug met alle liefde voor de ASAC, en waar we zelf ook staan in de toekomst, ASAC blijft altijd een beetje bij ons.

Ook de ASAC verandert

Door Deusa Knoope

7-koppige besturen, drie klimavonden per week, elk op een andere locatie, ongeveer 500 leden en een nieuwe thuishal; het USC. Dat is een korte opsomming van de verandering binnen de ASAC van de afgelopen tien jaar.

Met ondertussen een materiaalhok in de fietsenstalling en een Danalock waardoor de matco je vanaf een afstand toegang kan geven. Een heuse vergaderkamer voor het bestuur. Voor klimweekenden hoef je niet meer naar een centrale plek (lees Amstelstation), maar fiets je naar de fietsenstalling van het USC, waar de busjes/auto's klaarstaan.

Elk jaar veranderen er dingen binnen een vereniging, vaak lastig te benoemen. Tenzij je een oude lul weet te strikken voor een beschrijving van toen en nu. Wat het afgelopen jaar een grote rol speelde was corona. Helaas lag de vereniging daardoor een jaar lang bijna stil. Er mochten geen klimweekenden meer en ook de zomerweek werd afgelast.

Nu bloeit de vereniging weer op en de zomerweek was één groot feest. Gelukkig blijven veel tradities bestaan. Zoals luidkeels het ASAC-lied zingen op de ALV en het meenemen van een zelfgebakken taart op weekend als je niet de bus ophaalt of boodschappen doet.

Ook al komen er steeds meer groene shirtjes bij, we blijven een hechte vereniging waarbij iedereen welkom is!

Bestuursweekend

Met het vers ingeslagen bestuur zaten we in de auto naar Zwolle. Aangezien bestuur '94 ook nog wel zin in een feestje had gingen die ook gezellig mee. Dus na een record speedklimmen gezet te hebben in de lokale klimhal (14:88) zijn we door

de weilanden gesjeesd om onze "camping" te vinden. Bij aankomt begeleide Otto met zijn krukken ons naar het parkeerplekje maar daar hield de luxe op. Het eerste probleem deed zich voor toen Feenstra zijn luchtpomp vergeten was voor zijn TWEEPERSOONS LUCHTBED. Stadse boyy begon het daarom maar op te blazen met de hulp van de voorzitter. Langzamerhand druppelde iedereen binnen en na een uurtje werd opgemerkt dat de alcohol voorraad al voor de helft op was. Zou dit komen door het wijnen met jolijnen? Nee want er was ook niet genoeg eten. Dus kwam de ASAC in samenwerking met IBEX met een oplossing: Pizza bestellen! Onder de tarp in de regen hebben wij heerlijk genoten van de pizza en het feest kon beginnen. De schemering viel, het kampvuur werd

aangestoken op zijn Yeti's wat betekent: Een zelfgebouwde opgevoerde ventilator erbij houden totdat het goed brandt, of de SAC'ers in de fik vliegen, met beide waren ze tevreden. Dit was niet het enige gadget wat ze hadden meegenomen. Brutus gooide ze ook in het vuur. Een zelfgebouwde frituur bak waar ze bier in gooide voor een verbluffende vuurwerkshow. Hierna begon de Pubquiz, waar we lekker de tijd hadden om te integreren met de andere sacs. Maar beetje bij beetje konden ze ons drank niveau niet bijhouden en stuk voor stuk gingen ze naar hun tentje. Terwijl de ASACers collectief door danste tot de zon opkwam.

De ochtend begon met een frisse plons in het aanliggend meertje. Heerlijk om de kater weg te zuipen. Deusa vond het zo lekker dat ze er het weekend er telkens weer in sprong. Tijdens het afdrogen merkte wij dat de Yeti iets kwijt was, grinnikend deed Feenstra zijn tent open en daar lag Brutus. Dus hadden we de als opdracht bedacht dat de gehele Yeti een schoen adje Jagermeister mocht doen. Ik herhaal om 11 uur in de ochtend.

Nou als dat geen goede afsluiter is,
Mvg, de berugte Feenstra

Rocksteady - Retro

By Eline and Jessie

T'was the end of September when on one dreary afternoon, any townsfolk of Bussum looking out their windows would have seen a group of spirited youths trekking with their camping gear towards Rock Steady, the local klimhal. They were on their way to what would become a legendary night of fun, food, and falling. After a short introduction speech, climbing commenced. As the climbers began to work up an appetite, a few heroic souls began barbecuing. A hearty feast of salad, stokbrood, and assorted vegetarian ~alternatives~ were prepared. Corn was shucked, and potatoes were peeled (although these particular foods would never come to see the light of day). The feast commenced, with all tables set apart at the required 1.5 meter distance. With bellies full,

those brave enough climbed to the tallest balcony, where they hooked themselves up and yeeted themselves off the edge, only to be caught by the belayer at the last second before hitting the ground. One poor soul was unfortunate enough to overshoot his backwards leap, and onlookers witnessed his legs fly backwards over his head, rope ending up where the sun don't shine. A slackline was simultaneously set up and shaky-legged climbers attempted to cross it. Later, a few rounds of reverse hide-and-seek were had, with ever more creative hiding spots as the game progressed, one spot being in the wall itself! Milton, who was still on the prowl seeking anyone, ANYONE, who still wanted to climb, was futile in his search. Finally, weary from their long and strenuous day, the climbers prepared for a harsh night camping in the wild backyard of the klimhal. Rain poured, and chestnuts pelted their tents the whole night through. But the climbers came out of the ordeal ever stronger, and were rewarded the next morning with a calming yoga session and a hearty breakfast. Before heading home, the strongest-willed of the bunch even went on a hike through the fields of Bussum, encountering a few cows along the way! T'was a day that created stories to be passed down for generations to come.

BBB - Retro

By Dagmar Scharff

Op 4 oktober 2020 vond de jaarlijkse en altijd gezellige Bier, Boulder, Barbecue weer plaats op het NKBV terrein in Osdorp. Hoewel dit jaar met enige aanpassingen, was het alsnog een zeer geslaagde activiteit waarbij nieuwe ASAC'ers en al ervaren leden elkaar konden leren kennen. Iedereen had extra energie doordat het zonnetje scheen en vele routes werden getopt. Die dag was extra speciaal; het was namelijk diervrijdag! Om de dieren eens even goed in het zonnetje te zetten waren er verschillende klimchallenges bedacht, zoals de route toppen zonder je han-

den te gebruiken. Die uitdaging leek slechts voor enkelen weggelegd te zijn en was lastiger dan verwacht (ik ben er helaas niet in geslaagd). Dieren werden niet alleen nagedaan, sommige leden voelden zich geloof ik zelfs een dier. Heuze dierenoutfits waren uit de kast getrokken en leden topten de routes bijna onherkenbaar als eland of als aap. Ze leken helemaal in hun natuurlijke habitat te zijn.

Even later verdween het zonnetje, mensen werden moe en hadden zin in bier en taart. Zo ontstond er een gezellige kampvuursetting zonder kampvuur. Er werd gekletst, genoten van muziek en af en werd er een sprintje getrokken om de schrijnende herfstkou mee te bestrijden. Uiteindelijk stond ons een heerlijke barbecue met friet (of patat) te wachten. Tegen het vallen van de avond waren zelfs de meerdere laagjes kleding niet meer genoeg en werd het pikke-donker op het NKBV terrein. De activiteit kwam helaas ten einde, maar ASAC'ers vertrokken moe maar voldaan naar hun warme huizen terug.

Happen Trappen 2020 “bbq in Oktober” - Retro

Door Marten Folkertsma

Jullie hebben het vast al eens gehoord, maar om toch in herhaling te vallen: dit jaar ging happen trappen retro anders dan anders. Om alles veilig te houden was er besloten om het dit jaar buiten te doen. In een week vol stromende regen wist de Asac net een droge dag uit te kiezen waarop we met zijn allen buiten konden gaan eten. Als mapa's en pama's werden wij verspreid in Amsterdam Oost opgesteld om een godenmaal te bereiden voor een groep hongerige retroërs. Het originele plan was om de begeleiders op te stellen bij buitenboulders. In het geval dat iemand het dan koud kreeg, was er de vertrouwde kameraad, een boulder, waaraan hij of zij zich op kon warmen.

Lars en ik besloten ons nieuwe buitenhuis te vestigen in het Meerpark tegenover de Jaap Edenbaan. Hier stond een prachtige betonnen sculptuur waar velen van jullie inmiddels waarschijnlijk wel bekend mee zijn. Daarnaast was er een belofte van een bbq, wat ons dé manier leek om in begin oktober een feestmaal te maken. In true Asac-stijl hadden we die ochtend alle-

maal vegetarische producten ingekocht om te bbq'en: aardappels om te poffen, aubergine en courgette om te grillen en als eiwitbron heerlijke plakken smokey tempeh. Toen we aankwamen op de kookplaats bleek de BBQ te bestaan uit een stuk steen waar je een bbq op kon zetten. Dit maakte ons kookgerij niet makkelijker om te gebruiken. Gelukkig was het Asac hok niet ver en staan daar twee prachtige bbq's.

De eerste groep kwam aan toen we net onze BBQ een beetje warm hadden gekregen. Uiteraard waren we vergeten na te denken over wat precies het voorgerecht en wat precies het nagerecht zou zijn, dus gooiden we gewoon alles behalve de aardappels op de BBQ. Na een kwartier boulderen hadden we dan ook een mooi voorgerecht. Dit hebben we met zijn vijven onder veel genot opgesmikkeld.

Toen de tweede groep aankwam bleek dat we per ongeluk waren vergeten de aardappels al op het vuur te gooien. Vol vertrouwen deden we dit alsnog, want "een aardappel poft wel in twintig minuten, toch?" Niks bleek minder waar. Na een kwartier was het voorgerecht van de tweede groep uitgewerkt en moest er eten op tafel komen. We besloten aardappelschijfjes direct te bakken op de bbq, alsof we chips aan het maken waren. Dit werkt verrassend goed en is een aan-

rader voor als je in hoge nood eten van een bbq moet maken.

De tweede groep werd weggestuurd door de aankomst van de derde groep. Op dat moment waren net de gepofte aardappels klaar. Lars en ik hadden nog niet veel hoofdgerecht gehad, dus besloten we om ze op te eten voor we het toetje klaar gingen maken. Gelukkig waren er ondervoede retroërs bij groep drie die we onze gepofte aardappels konden voeren. Deze waren nu immers eindelijk gaar. Als toet gooiden we uiteindelijk banaan met chocolade in aluminiumfolie op de bbq. Voor zij die geen bananen lusten – ahum, Lars... – hadden we ananas op de bbq. Beide werden zeer goed ontvangen door onze toetgroep.

Voor na het eten hadden we nog wat hout gekocht om de kou van een oktobernacht te doorstaan. Hiermee bouwden we een klein vuur waaraan we ons genoeg hebben kunnen warmen om nog even in de speeltuin van het Meerpark te spelen. Kortom: een wat uitdagende maar zeer geslaagde happen en trappen, alhoewel ik toch de tip wil geven: "bbq'en is voor de zomer!"

CrypTIESsch RUUDsel

Door Miron van der Kolk

Deze twee legendes van de ASAC hebben al eerder allebei een puzzel gehad, maar deze keer is het zijn om ze te eren in een chaotisch dubbelraadsel! Voor sommige nieuwe leden zijn ze misschien niet bekend, maar deze mannen zijn de steunpilaren van de ASAC. Hun krankzinnige klimprestaties hebben inmiddels mythische proporties aangenomen. Heeft Ruud daadwerkelijk zijn auto met een Gri-Gri en een boom uit een afgrond getakeld? Heeft Ties echt zo lang in zijn gordel geblokt dat een deel van zijn scheenbeen is afgestorven?

De hints in de eerste puzzel hebben telkens betrekking tot Ties of Ruud. In de tweede puzzel vul je de naam in over wie de hint ging. Uiteindelijk vind je dan iets wat je liever niet in je cams vindt!

Verticaal

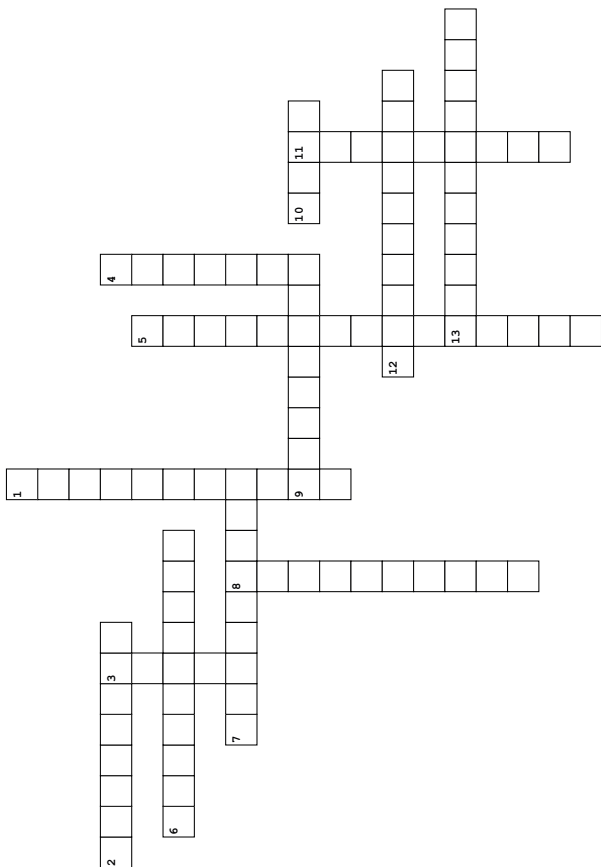
- 1** Deze stof is verantwoordelijk voor zijn haarkleur.
- 3** Naam van de Filipijnse dienstmeid op zijn werk.
- 4** Deze vrouw werd op zijn geboortedag gelanceerd.
- 5** Zo beschrijft hij zijn modellen graag.
- 8** Dit continent heeft hij nog niet bezocht.
- 11** Deze plant heeft hij tot twee meter gekweekt.

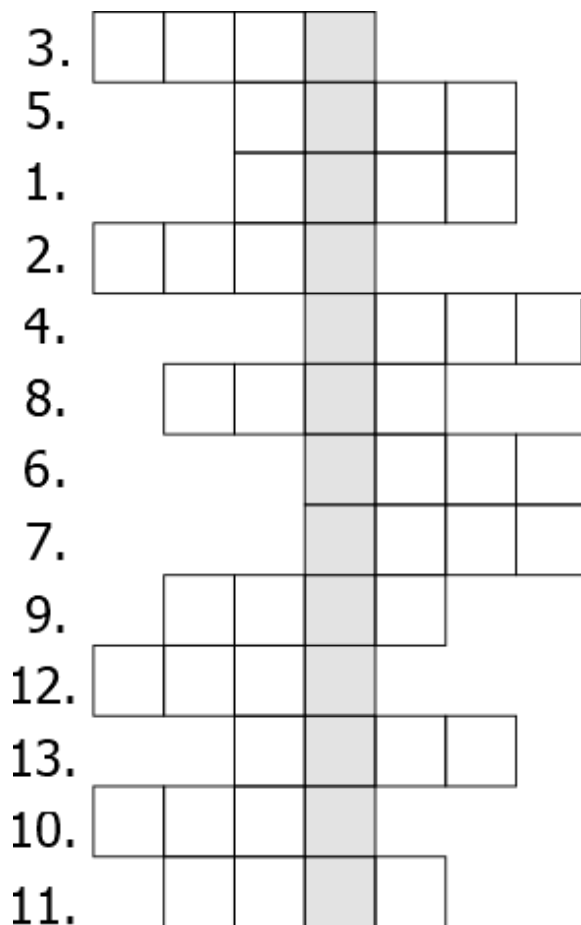

Horizontaal

- 2** Hoofdsponsor van de Alpiene Training.
- 6** Hier komt hij oorspronkelijk vandaan.
- 7** Met deze auto gaat hij deelnemen aan Parijs-Dakar.
- 9** Over dit boek deed hij 6 maanden.
- 10** Zijn oorspronkelijke klimvereniging.
- 12** Voor dit bedrijf gaf hij rondleidingen.
- 13** Zijn favoriete filosoof.

QR020

Een adventure race met jezelf als grootste tegenstander

Door Mirjam Quaak

“Zo’n adventure race zou ik toch ook wel eens willen doen.” – Aldus Jornt aan Mirjam, op de bank, met chips, kijkend naar World’s Toughest Race op Amazon Prime. – aanrader (red.)
-. Slechts twee dagen later kwam daar op magische wijze het antwoord; QR020, georganiseerd door ASAC. Hier konden we natuurlijk niet onderuit.

Naast de mentale voorbereiding op een hele dag buiten sporten in februari, werden de rugzakken ook goed gepakt. Sloten, repen, EHBO, maaltijdsalade, powerbank (cruciaal), reservebanden (crucialer) en een FC Utrecht sjaal (cruciaalst). Met een yell in de vroege ochtend van onze lieve huisgenoten ging Team Domtorretjes vol goede moed naar Amsterdam. Als eerste team waren we proefkonijnen, maar dat mocht de pret niet drukken. Tijd voor avontuur!

In het Flevopark gaan we rap van start. De achtervolgers zijn na 2 minuten al ver buiten beeld. De eerste QR codes (navigeren, zoeken, scannen, door) lieten zich snel aaneen rijgen. De route tot het wisselpunt werd langer en langer, gedreven door pure enthousiasme en hoogmoed. Dit werd rap afgestraft in het debacle van het Echobos bij Muiderberg. Hier kwamen twee realisaties; 1. deze QR-code gaan we niet vinden en 2. de sluittijd bij het wisselpunt was inclusief hardlopen. Een mentaal dieptepuntje. Gelukkig scheen de zon nog en was het wisselpunt toch wel snel gevonden.

De dure racefietsen achterlaten aan een hekje voelde wat gek, maar niet zo gek als rennen in je fietsbroek met rugzak. De wandelaars bij

de Ankeveense Plassen bevestigden dit met rare blikken. De etappe werd wat ingekort om ruimte voor voedsel te creëren, want de stress en adrenaline hadden de glucosespiegel al mooi verlaagd. Hobbelen is toch niet zo ons ding. Terug naar de fiets!

Lessen uit de ochtend werden gecombineerd met een tegenwind, en de hoeveelheid nagestreefde QR codes in de tweede helft werd goed ingekort. Toch weerhield dit ons er niet van om met hoge snelheid over de onverharde paden rond Vinkeveen te knallen. Het moet wel leuk blijven natuurlijk. Ondertussen staan we nog steeds op kop. Waar blijft die concurrentie? In het Amsterdamse Bos aangekomen begonnen we aan de tweede keer 'Hardlopen in verkeerde kleding'. Hier bleek de organisatie het ons nog goed lastig te maken, door bepaalde QR codes te laten verdwijnen. Stiekemerds. Vervolgens leerden we onszelf de spoedcursus 'Jongelui van bankjes jagen' in 5 stappen; Stap 1: Netjes vragen. Stap 2: Ga onder het bankje liggen. Stap 3: Probeer te scannen. Stap 4: Probeer nog 23 keer te scannen. Stap 5: De jongelui lopen weg uit pure plaatsvervangende schaamte. (Optioneel; Stap 6: succes.)

Inmiddels redelijk uitgekakt maar toch voldaan hoopten we op een geweldig cadeautje aan de finish. Dit was niet het geval. We verruilden het pak risottorijst (voor ons) voor Utrechtse bonbons (voor de volgenden). Toen we voldaan op het gras zaten, realiseerden we ons dat de fiets in de spits niet mee in de trein mocht. Onwijze kampioenen dat we waren (als eerste gefinisht natuurlijk), kozen we voor een (ere)tocht van 40k terug naar Utrecht. Alsof de fietsen ook wisten dat we gefinisht waren, besloot de achterband twintig meter verder er mee te klappen.

(Veel) later die dag kwamen we thuis aan, verwelkomd door een goede zak friet. Paranoia de score blijven checken in de weken erna bracht ook wat positiefs; een goede herinnering aan dit avontuur!

Een regenachtige Dinsdag

Door Amber Cok

De 95ste dies verliep dit jaar toch net even anders. In april 2021 gelde nog steeds de anderhalve meter regel en mochten er geen grote groepen bij elkaar komen. Dat wordt lastig de verjaardag van ASAC vieren, aangezien je dan natuurlijk het allerliefst een groot feestje wilt geven, met bier. Dan kwam er ook nog eens bij dat het die dag zelfs een beetje begon te miezeren buiten. Alsnog heeft de commissie en het bestuur er echt een top event van gemaakt! Er werd een speurtocht georganiseerd waarbij

er verschillende spelletjes gespeeld werden door de stad. Er werden spellen gespeeld als het afleggen van een parcours met blinddoek, het ontfutselen van geheimzinnige coördinaten in een sudoku, slacklinen en levend cluedo. Het allerleukste vond ik het parcours dat afgelegd moest worden boven het water waarbij je probeerde de recordtijd van het vorige team te verbreken. Het was een lastige opgave waar Deusa en ik uiteindelijk niet in geslaagd waren, maar we hebben er tenminste wel hele leuke foto's aan overgehouden! Tot slot werden er in de avond nog workshops gegeven via discord, zoals verven en haken.

Klimles van Bas en de Nieuwe Bas in Osdorp

Door Gemmy

Na een halfjaar niet buiten klimmen en dus ook onze OVS skills niet getraind te hebben waren Jolijn en ik natuurlijk siked om in Osdorp les te krijgen van Bas. Dat was een prachtige zonnige maar frisse middag aan het begin van het jaar. We

leerden weer abseilen en ombouwen, en gingen gestaag omhoog en veilig weer omlaag, met al ons materiaal. We dronken thee, die erg lekker was. De andere leermiddag kregen we van Ywen een lesje voor takeltechnieken voor de C cursus (die we uiteindelijk allebei niet meer konden doen :/). Toen was het regenachtig en waaide het tamelijk hard. Ik had daar niet zoveel last van in de auto, maar voor Jolijn was het een barre tocht vanuit Amsterdam Oost. Die dag was de thee uitmuntend, een bolletje warmte in ons lichaam.

We gingen om de beurt elkaar redden uit de denkbeeldige spleet waar we net heel overtuigend gespeeld in waren gevallen. Nadat we capabel gebleken waren daarin, gingen we ook prussiken. Voor mij was de crux bij het prussiken de hoogte van de prussik. Want als je hem bij je heup legt kom je er misschien wel in met lenige benen, maar is het toch best lastig om er vervolgens in te gaan staan. Volgens mij was dat best een lollige verschijning, hangend in de gordel met je voet zo hoog en vervolgens een stuk of 10 keer falen erin te gaan staan. Uiteindelijk heb ik mijn koppigheid laten varen en de knoop wat lager gelegd, en kon ik ook naar boven komen. Ondanks het weer was het dus ook weer een plezierige middag.

Nu hebben jullie natuurlijk een prangende vraag nog voor me: Wie is beter, de nieuwe Bas of Bas? Die vraag is lastig te beantwoorden. Beide zijn het namelijk fantastische mensen. De uitleg van de te leren stof was uitmuntend. De gastvrijheid subliem. De eigenheid uniek. Ik denk dat dat laatste het antwoord geeft. Twee mensen die zichzelf zijn hoef je niet met elkaar te vergelijken. Laten we daarom Ywen ook maar gewoon weer Ywen noemen in plaats van de nieuwe Bas. Of niet, het is en blijft natuurlijk wel een eervolle titel om mee aangesproken te worden.

Klimmen in Venlo

Door Vera Moerbeek

En we gingen weer op ASAC-weekend! Deze keer niet naar de bergen, zoals we gewend waren, en niet eens naar de willekeurig uit het toch vrij vlakke heuvelland van België oprijzende rotswanden van Freyr, maar naar Nederlands grondgebied.

De corona heeft weergaloze creativiteit teweeggebracht bij de meest klimlustigen onder ons en klimopties die voorheen, met de luxe van het USC in het achterhoofd, nauwelijks werden overwogen, zijn in deze tijd volledig uitgebuit. Erg vrolijk werd ik van foto's in de ASAC-chats van ijsklimmen op een ijswand die opgeworpen was tegen een elektriciteitspaal; van gasten in Monk-truitjes vertegenwoordigd op het USC-boulderblok in de miezer van de winter en van alle klimtips die uitgewisseld werden tijdens het boulderen, van Neoliet in Utrecht tot

het Jaap Eden-kunstwerk tot pockets trekken in Spaarnwoude met niet-opgewarmde vingers. (Titus was zelfs helemaal klaar met niet-klimmen en besloot het heft in eigen hand te nemen door een eigen klimmuur te bouwen in zijn kamer. Heb ik even geluk!) En zo'n zelfde vindingrijkheid had nu ook onze WeCo in coronacrisis tentoongesteld. Blijkbaar is er de omgeving van Venlo een heus buitenklimwandje. Toen ik in het zonnetje bij de RXL aan het chillen was, kwam ik Wouter tegen die zei dat het daar erg leuk was, dus ik was overgehaald en schreef me in.

Na het doen van bijzonder weinig boodschappen in vergelijking met de retroweekenden die ik gewend was geraakt, en een bijzonder snel voorbijgaande autoreis (waartijdens Caesar nog werd opgebeld door de GGD omdat zijn huisgenoot positief was getest – gelukkig had hij haar niet meer gezien afgelopen week) kwamen we aan op zowaar het eerste ASAC-klimweekend van twee van de deelnemers! Er was een gipsen namaakrotswand vol slopers waar mijn handen en vooral mijn onderarmen toch wel weer erg aan moesten wennen. Ywen had die na een dag al grotendeels uitgeklimmen, omdat hij minder enthousiast was over 'grepen die altijd buiten hangen.' De andere klimoptie namelijk

was een betonnen toren die tijdens de tweede wereldoorlog had gediend als vliegtoren voor het vliegveld dat daar in de buurt had gelegen, zo vertelde ons een vrijwilliger van de NKBV-regio Maashoek die datzelfde weekend daar een bijscholing had. Op de vliegtoren waren routes uitgezet. 'Sommige routes hangen er al 100 jaar in,' vertelde hij, 'die zijn monumentaal.' Echter kwamen we erachter dat er ook routes waren zonder grepen, puur op basis van de wrijving van de muur en de beschadigingen in het beton. Zondagochtend was ik nogal moe, maar werd toch meegenomen door Caesar en Frank om een 6c in te stappen, die mijn energie weer

helemaal hernieuwde. Door naar de 7b! Enthousiast vertelde ik erover aan Ywen, die vervolgens met slechts één blok de 7b haalde. Respect voor zijn coronaspieren! Toen we hierdoor overmoedig waren geworden, moesten we natuurlijk ook de overhangroutes, lijkend op de brug in het USC, nog uitproberen. Er was zelfs een heus tradwandje, om mijn kennis van de halve tradcursus van het najaar nog wat bij te spijkeren. Maar vooral was het heel lekker om weer te kamperen (credits aan de Matco die een nieuwe brander heeft gekocht met een gebruiksaanwijzing van 30 stappen), buiten te zijn en omringd te worden door klimmers.

Toen we uiteindelijk weer terug moesten naar de Randstad, zwaaiden de NKBV'ers ons uit met de woorden: 'Zeg dat maar door tegen die Amsterdammers: het is mooi klimmen in Venlo.' Bij deze!

ASAC beklimt de Monte Cervino!

Door Tello Heldring

Op een zonnige zondag 6 juni spraken 16 ASAC'ers af bij Monte Cervino (Bergschenhoek) voor een gezellige klimdag vol multi- en singlepitchplezier. Eindelijk kon het weer! Sommigen waren zelfs al een keer geprikt. Er waren zowel oude gedienden als een stel nieuwe gezichten op komen dagen. Gezelligheid, zelfgemaakte koekjes, energierepen en taart waren ook als vanouds aanwezig. Goed sme(a)ren was noodzakelijk, want de zomer was al goed op gang gekomen, en de platen op de zuidwand van la Gran Bèca waren al voor de approach langs de snackbar gloeiend heet. Bij aankomst even inklimmen, en daarna gingen we met velen naar de top om te genieten van het uitzicht. De instructeurs waren weer gul in het verspreiden van hun kennis en ervaring, en hielden ook nauwlettend de andere gasten in de gaten ("zeg, zou jij even je klimgordel normaal aan willen doen? Dankjewel!"). Ik vond het een hele gezellige en leerzame dag (shoutout naar Ywen voor het uitleggen hoe ik mezelf kan inbinden met een teruggestoken paalsteek, (famous last

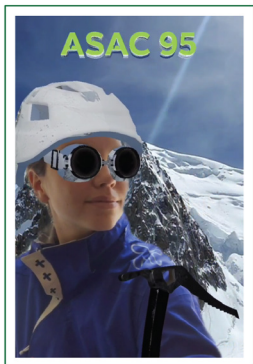
words)). Bedankt aan alle organisatoren, instructeurs en medeleden die deze geweldige dag mogelijk hebben weten te maken!

Feitjes: Monte Cervino is vernoemd naar de Matterhorn, één van de meest markante pieken van Europa. In het Italiaans wordt de piek der weiden ook wel Cervino genoemd. De synthetische berg is 35 meter hoog. Het is geen probleem om hem in één touwlengte te beklimmen, maar is vanwege de comfortabele relais halverwege ook leuk om in twee touwlengten te doen. Naast grepenroutes kent de piek ook structuurroutes tussen 5c en 8a, waaronder enkele spleetroutes, routes met tufa's en plaatroutes waar je u tegen zegt. Echt een aanrader!

Een virtueel lustrumjaar

Door Jet van der Touw

Het begon met een veel te enthousiaste Deusa. Stuiterend overtuigde ze zowel mij als Kasper en Victor om de Lustrum-commissie in te stappen. Dat bleek alleen minder makkelijk te zijn dan we dachten. Want het plan om in maart een paar leuk activiteiten te organiseren werd door

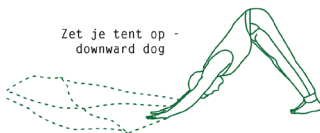
corona steeds weer vooruitgeschoven. Uiteindelijk kwam in mei de eerste aankondiging.

Lang hebben we nagedacht en uitgesteld tot dat we op een idee kwamen dat deze corona uitdaging overwon. Als wij niet naar de bergen kunnen komen, laat de bergen dan naar ons komen! Dit kon met het Noordwand blik filter. De eerste 'activiteit' was dus eigenlijk geen activiteit maar een virtuele realiteit. Met een paar programmeer- en ontwerptrucjes ontstond dit filter waarmee iedereen die over een sociale media account beschikte zichzelf in de bergen kon vinden.

“Het verhaal van de noordwand blik is een mythisch verhaal, overgenomen van ASACer tot ASACer. Er wordt gefluisterd dat het ooit door een gids bedacht is. De regels gaan zo: bereik je de top van een noordwand, kijk dan met een serieuze blik over je schouder en gooi je pikkel over de andere. Zo laat je aan iedereen zien dat je weet waar het alpinisme allemaal om draait.”

Doe je gordel om -
zijwaardse stretch

Zet je tent op -
downward dog

Daarna begon het echte werk. Want een activiteit zonder mensen is toch wel erg raar. In dit gekke jaar hadden veel mensen nieuwe hobby's opgepakt. Zo hoorden we dat Dorien online yogalesjes met thema's gaf en dat ze daar erg enthousiast van werd. We vroegen haar om een klimgerelateerd online yogalesje te geven voor de ASAC en ze heeft ons niet teleurgesteld. Ze kwam met een geweldig thema: De Rock Warrior op ASAC weekend. In alle rust werden 15 ASAC-ers op mediterende yogatocht meegenomen.

Zo deden we een 'doe je gordel om positie' en zetten we onze imaginaire tenten op. Intussen begon iedereen de zomerkriebels te voelen en bedachten we een activiteit die daar op inspeelde; een lustrum lezing over wolken en plantjes. Coen en Pieter hebben met veel innerlijk enthousiasme verteld over hoe het weer aan het veranderen is en extremer wordt en hoe de plantjes in de bergen zich aanpassen op hun omgeving. Bij weinig lezingen die ik heb meegemaakt heeft het publiek zo vrolijk meegedaan met de quizvragen en de sprekers overdonderd met 'hoe zit dit en hoe zit dat'. Gelukkig vonden ze dit zelf alleen maar leuk. Nu op naar de bergen, en na de zomer gaan we weer verder.

Door Caecilia Boerlage

The Spaghetti Tour Manifesto, part II

Met de staart tussen de benen sjokken we naar beneden. Naar de volgende hut is nog een andere route over Naso del Lyskamm, maar ook dit is een beklimming die niet onderschat kan worden en de tijd dringt. Daar komt nog bovenop dat de moed ons in de schoenen is gezakt. Het doet pijn wanneer je weet dat je iets waarschijnlijk prima kan, maar je de verstandige keuze moet maken omdat de marges te klein zijn. Met dit verslagen gevoel lopen we bijna helemaal terug naar de hut, om vlak daarvoor af te slaan richting

de Naso. Onderweg komen we groepen tegen die dezelfde afweging hadden gemaakt, maar de Naso niet meer opdurven vanwege het voorspelde onweer. We houden de wolken goed in de gaten en besluiten dat we genoeg tijd hebben om voorbij de gevarenzone te komen. Na een lange gletsjertocht en een stuk ijsklimmen met creatief geïmproviseerde standplaatsen van Jet staan we in een white-out op de top van Naso del Lyskamm, waar we elkaar een knuffel geven en maken dat we weggkomen richting de Rifugio Gnifetti.

Om 15:00 komen we aan in de Gnifetti hut en hier wacht ons een welkom dat elke negatieve gedachte die ik ooit heb gehad over Italiaanse hutten uit het veld slaat. In een goed verwarmde, sfeervolle zaal waar een lucht hangt van zelfgemaakte houtovenpizza's drinken we een kop thee, eten we nootjes en komen we helemaal bij. Het daarop volgende avondeten zorgt ervoor dat ik deze hut aan iedereen die ik ken zal aanraden. Blijkbaar is de eigenaar van de hut chef kok, en houdt hij ervan de dineerervaring kwalitatief gelijk te stellen aan een sterrenrestaurant. Bij onze vegetarische lasagne vooraf krijgen we een heuse wijnkaart met daarop zowel wijnen die goedkoper zijn dan het water in de hut en wijnen die voor honderden euro's per fles gaan.

Voor het hoofdgerecht heerlijke malse lamskoteletjes, met natuurlijk zelfgemaakte vegaburgers voor degenen die hun ethiek wél vasthouden in de bergen. Alsof de kwaliteit van het eten nog niet genoeg was om ons gelukkig te maken, is de hoeveelheid ook precies wat je wil. Geen schraal half bordje pasta met een mager stukje draadjesvlees en een enkele bloem broccoli, geen ongemakkelijke afwijzing van de hulp wanneer je om meer vraagt. Nee. Hier begrijpen ze dat klimmers moeten eten. Nadat we met een glimlach van oor tot oor onze koteletten hebben opgepeuzeld komt de serveerster nog even langs met een schaal en de boodschap zo veel te nemen als we willen. Als in elke hut de service zo goed was zou ik nooit klagen over verplicht halfpension.

Ook de slaapvertrekken in de Rifugio Gnifetti zijn top-notch; een paar enkele stapelbedden bekleden de wanden van ons vertrek, met daarop warme donzen dekens. Bovendien brengen de coronamaatregelen met zich mee dat er maar één team in elk slaapvertrek mag zitten, dus van snurkende Zwitsers of luide Italianen hebben we deze nacht geen last. Wanneer we gaan slapen zijn we de nederlaag en het harde werk van de dag al bijna vergeten.

Op dag vier houdt het slechte weer aan. Het zal

de hele dag sneeuwen en ook de harde wind van de dag ervoor blijft razen, zonder onweer dit keer. Gelukkig is dit de makkelijkste dag. Van-daag beklimmen we weliswaar vijf 4000ers, maar dit zijn slechts afwijkingen van een half uur per stuk van een anders rechte lijn naar de Rifugio Margherita op de top van de Signalkuppe. De vooruitgang is dus koud, maar voorspoedig. Volledig geblindeerd door de sneeuw lopen we via de normaalroute de Vincentpiramide op, waarna we in het bivak op de Balmenhorn even schuilen en een reep eten.

Vervolgens lopen we naar Corno Nero, waar wederom een simpele sneeuw wand is omgetoverd in een lengte ijs klimmen. Helaas is ons touw maar 44 meter, en de lengte 30 meter, wat betekent dat we niet kunnen abseilen. Een vriendelijke Italiaan die voor ons omhoog is geweest stemt toe dat we zijn abseil mogen gebruiken op voorwaarde dat we heel snel zijn. Dit laat ik me geen twee keer vertellen, en nadat Jet een standplaats heeft gemaakt in de rotsen op de top gebruik ik deze kans om mijn grenzen in het ijs op te zoeken. Terwijl ik naar boven race zekert Jet me met zo'n tempo dat ik maar net in staat ben om boren los te draaien. Eenmaal boven is er nauwelijks tijd voor een simpel 'hallo', of ik hang mijn abseilapparatuur in het touw van

onze benefactor en raas weer naar beneden. Na mijn snelle terugkomst staat de vriendelijke man me met open mond aan te staren. "Zo!" roept hij, "Ik weet dat ik je vroeg om op te schieten, maar volgende keer zeg ik wel dat je rustig aan mag doen". Tevreden dat hij niet op ons heeft hoeven wachten lach ik terug en bedank ik hem voor zijn hulp.

Inmiddels is Jet ook beneden en stappen we door richting Ludwigshöhe. Dit is een vrij makkelijke sneeuwheuvel waar we zonder problemen opkomen, waarna we aan de andere kant doorlopen naar Punta Parrot. De simpele klim naar diens topgraat wordt bemoeilijkt door het feit dat we ons stevig moeten vastklampen aan uitstekende rotsen om niet van de berg afgegooid te worden door de wind, een goede bevestiging waarom we gisteren niet Lyskamm hebben getraverseerd. Vlak voor het begin van de scherpe sneeuwgraat gaan we in overleg, ik meen dat de graat vrij kort zal zijn en we het kunnen redden, maar Jet stelt de rake vraag: "waarom doen we dit?" Ik weet geen goed antwoord, dus we draaien om. Door het dikke pak sneeuw en de whiteout moeten we stukken op kompas lopen, maar uiteindelijk vinden we de hut.

De Margherita hut blijkt van dezelfde eigenaar te zijn als de Gnifetti, hoewel slechter bevoorraad.

Na een wederom verrukkelijk avondmaal gaan we naar bed in een poging te slapen, waar we ons realiseren waarom deze hut bekend staat als de hoofdpijn hut. We doen nauwelijks een oog dicht voordat we met knallende koppijn moeten opstaan. Gelukkig hadden we hierop gerekend, en na een ontbijt van XL ibuprofen zijn we klaar voor de final push.

De laatste dag is op papier de meest epische, met de Zumsteinspitze, Dufourspitze en Nordend, waarmee je inclusief de Signalkuppe in één dag op 4 van de 5 hoogste bergen van de alpen staat. De sneeuw van een dag eerder gooit helaas roet in het eten. Waar ik goed gespoorde sneeuwgraten al spannend vind, ligt daar nu een dik pak poeder in waardoor ik vrees voor mijn laatste schone onderbroek. Vanaf de Zumsteinspitze hebben we goed zicht op de Dufourspitze die daarna op de planning staat, maar al snel besluiten we dat we niet zijn opgewassen tegen de winterse condities die we daar zullen tegenkomen. Nadat we nog even de Parrotspitze overgaan omdat we nu tijd over hebben dalen we af door een spletenrijke gletsjer richting het dal. De afdaling van 3000m is lang maar verloopt voorspoedig, en binnen de kortste keren bevinden we ons met pijn in onze voeten in de bewoonde wereld. Afgepeigerd halen we een

dubbele Big Mac in Zermatt om onze honger te stillen en stappen we in de trein naar beneden. De bus staat er nog rustig bij en het leven hier

beneden gaat z'n gangetje, een vreemd gezicht na 5 dagen lang alleen maar bezig te zijn geweest met steile sneeuw, risico-management en

doorzetten. Jet heeft met stijl haar eerste dertien 4000ers beklommen en het voelt alsof we zijn gegroeid sinds we hiervandaan vertrokken een kleine week geleden. Al met al was het wel veel sneeuwstampen voor een paar 4000ers, maar een tocht die ik iedereen zou aanraden en nooit zal vergeten.

Toch nog een ASAC week

Door Liza Roelofsen

Hoewel het tot het laatste moment spannend was of het wel echt door zou gaan, was er deze zomer dan toch de lang verwachte ASAC Alpen-week! Tentje voor tentje druppelden de ASAC'ers binnen totdat er een heus ASAC-kamp was ontstaan.

Gelukkig voor de corona waren er ook wat losse koloniën van kleine groepjes die ietsje verderop stonden op deze mega camping. Het was nog wel even zoeken naar het ASAC-kamp, want de luxe tenten en campingtafels die we daar aantrouwen waren niet helemaal typerend voor de ASAC. Een van de meest genoemde woorden op deze week was dan ook 'glamping'. Gelukkig was

er geen sprake van 'glimmen' (glamour klimmen) en werd er hard geklommen, werden angsten overwonnen en zijn er vele (eerste) multipitches gedaan. En na een lange dag klimmen gingen we dan gezellig samen koken en genieten van de oh-zo-lekkere campingkruiden.

En natuurlijk de pizza-avond niet te vergeten! DE avond waarin iedereen net te dicht op elkaar zat, maar we wel even iedereen een keertje konden spreken. Hierna hadden de weergoden besloten dat het zo wel goed was, wat zich uitte in regen en grote hagelstenen. Nog een keertje kaasfonduen of genieten van een ander gezellig maal en toen was het alweer voorbij. Het veldje waar alle tenten hadden gestaan was leeg, op de 40 achtergelaten eieren na. Ik vond het ontzettend leuk dat jullie er allemaal waren, van doorgewinterde alpinisten tot nieuwe leden (de Busjesmensen) tot nieuwe, oude en huidige bestuursleden. Ailefroide kan ik nog steeds niet uitspreken, maar ik zal de week die we daar hebben gehad niet meer vergeten. Ik hoop dat jullie er net zoveel van genoten hebben als ik!

Jaa, nog meer ASAC week!

Door Jolijn

Na allemaal last minute autowissels zat ik dan toch eindelijk in de auto op weg naar de ASAC week. En niet zo maar een auto, maar in de auto met de Zuid-Holland delegatie: Gemmy, Hugo en Tjin. Ik heb me tijdens deze rit kostelijk vermaakt met het grote verschil in Tjins

efficiëntie en Gemmy's (in)efficiëntie. En hoewel ik me later die week heb laten vertellen door mijn mede-23'ers, dat we toch wel een beetje op leeftijd komen, voelde ik me in deze auto lekker jong. Hoewel Tjin een beetje mysterieus deed over zijn leeftijd, kan ik toch wel een gokje wagen aangezien ik de volgende ochtend wakker werd door een gesprek, waarin hij vertelde aan Tijmen dat zijn klimbroek ouder is dan Tijmen. We kwamen die avond nog net in het licht aan, waardoor ik kon aanschouwen op wat voor magische plek omringd door alleen maar bergen wij de komende week onze tijd zouden door-

brengen. Het werd een fantastische week, met voor mij, voor het eerst buiten voorklimmen, een prachtige wandeling maken waarbij we toevallig 'de Bas' tegenkwamen, nog meer klimmen. Ook een echt prachtige via ferrata gedaan met Gemmy op onze bijkom dag, waarbij we aan het eind ook nog werden getrakteerd op een maaltijd bij de sherpa, omdat ze bijna dichtgingen en het anders weg zouden gooien. Een andere dag was er wat verwarring met het gaan met de auto naar een klimplek, waardoor we er wel kwamen, maar niet zomaar terug konden. Daarom zijn we terug gelift, met hierbij wat wijze lessen: Het was heel makkelijk en leuk. Sommige franse kinderen vinden al vanaf jonge leeftijd dat wij gewoon frans moeten spreken en irriteren zich mateloos dat we engels praatten. Door vragend Ailefroide te zeggen, weten we nu eindelijk hoe je het uitspreekt. Verder was de pizza avond toch wel heel gezellig, ondanks dat het wat anders ging dan gepland. En er blijkt hierbij toch wel zoiets te bestaan als 'te veel kaas'. Waarbij ook meer dan genoeg kaas was, was bij het kaasfonduen. Een laatste avond voor velen, waarbij het lekker knus en warm was terwijl het buiten onweerde en regende als een gek. Hierbij voel ik me toch een beetje schuldig, want terwijl ik warm en droog zat te genieten van de kaasfondue en witte

wijn, waren Gemmy en Hugo naar ons opzoek in de regen (ik had met mijn domme hoofd niet door dat met mijn 'ik ben bij de kaasfondue', ze niet echt doorhadden waar dat dan precies was). Daar boven op kwam ook nog dat ze ook mij hadden uitgecheckt bij de receptie

omdat ik dat was vergeten, hiervoor moest Hugo nog een keer door de stromende regen rennen om ook mijn nummerbordje van de tent op te halen. Safe to say dat ze nog een heerlijke kaasfondue te goed hebben.

Ik heb helemaal genoten van de ASAC week en heb ook een kleine inhaalslag gemaakt met het socializen met de 'normale' leden van de ASAC (normaal = geen bestuursmensen, maar niet normaal toffe mensen). Ik hoop dat iedereen net zo heeft genoten en al uitkijkt naar volgend jaar om weer andere bergen te ontdekken.

Bedankjes

Anna Jopp
Tijmen Menist
Liza Roelofsen
Nenna Lehtonen
Gemmy Wiskerke
Milton van Putten
Karlijn de Wit
Timme Spakman
Coen Berntsen
Ywen Verloren van Themaat
Koen Greuell
Marie-lou Memelink
Jesse Feenstra
Jessie Carter
Eline List
Dagmar Scharff
Marten Folkertsma
Miron van der Kolk
Mirjam Quaak
Amber Cok
Vera Moerbeek
Tello Heldring
Jet van der Touw
Caecilia Boerlage

